

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 839/2025
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 243. став 4. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милована Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 412/21 од 14.11.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 96/25 од 06.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.07.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милована Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 412/21 од 14.11.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 96/25 од 06.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 412/21 од 14.11.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 243. став 4. у вези става 2. Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити на тај начин што окривљена не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене електронског надзора, с тим што је одређено да ће суд, уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора и на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, коју је дужна да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, што ако не учини, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 (хиљаду) динара неплаћене новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом обавезана је окривљена да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће о осталим трошковима кривичног поступка одлучити посебним решењем, а оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 96/25 од 06.05.2025. године делимичним усвајањем жалбе окривљене АА преиначена је пресуда Основног суда у Нишу К 412/21 од 14.11.2024. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљена АА, због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 243. став 4. у вези става 2. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осуђена на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, коју ће издржати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, које просторије не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што ће суд, уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора и узета је као правилно изречена новчана казна у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, коју је дужна да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, што ако не учини, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 (хиљаду) динара новчане казне, одредити један дан казне затвора, док су жалба окривљене у осталом делу, као и жалбе браниоца окривљене и ОЈТ у Нишу, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Милован Стојановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74., члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева, наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, изложеним наводима захтева, иако се формално позива на повреде закона због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, бранилац не образлаже у чему се оне састоје, већ исте образлаже наводима да се правноснажне пресуде заснивају на вештачењу УКП – Националног центра за полицијску форензику од 12.01.2022. године, без извођења других доказа, из чега, према ставу одбране, произилази да су пресуде донете без потпуног и ваљаног утврђивања свих битних чињеница, на основу површног тумачења видео снимка са банкомата, уз истицање да је суд, с обзиром да није постојала ниједна „директна“ веза између окривљене и платне картице, морао искључити постојање алтернативних верзија догађаја, као и могућност да је треће лице имало приступ кући и платној картици. У прилог свом ставу бранилац истиче да током поступка није утврђено на који начин је окривљена наводно дошла до платне картице и ПИН-а, као и да суд није ценио противречне и недоследне исказе оштећене, нарочито у делу који се односи на то где се налазила спорна платна картица.

Из изложених навода захтева произилази да бранилац окривљене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, образлаже тврдњама да у конкретном случају нису доказане све чињенице које су од значаја за постојање бића предметног кривичног дела, уз оспоравање правилности оцене доказа и чињеничних закључака нижестепених судова, што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди (члан 440. ЗКП), није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, то је овај Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић